

Geen sprookje

Geike de Wit

GEEN SPROOKJE

Gebaseerd op een waargebeurd verhaal

www.bestelmijnboek.nl

© 2020, Geike de Wit

Omslagillustraties: Star Ashton

ISBN 978-94-6247-175-7

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar worden gemaakt in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor A, my supergirl

VOORWOORD

Wanneer ik met anderen praat over de periode in mijn leven waarin dit boek zich afspeelt krijg ik uiteenlopende reacties. Medelijden, afkeuring, ongeloof, geschoktheid, maar ook veel, heel veel vooroordelen. Ook tijdens het bespreken van dit boek met een redacteur.

‘Je moet écht beter uitleggen waarom, anders vinden je lezers je een slappeling en verliezen ze sympathie voor jou als hoofdpersoon.’

Die opmerking legt precies de vinger op de zere plek. Dingen gaan soms zoals ze gaan, het waarom is niet altijd zo voor de hand liggend. Ik hoop toch, met dit boek, begrip te kweken, voor vrouwen zoals ik. Vrouwen die in staat zijn alles te doen voor hun geliefde, omdat ze nu eenmaal in de liefde geloven. In de handen van een verkeerde man kan er dan van alles gebeuren.

2018

'Vreemd. Ik had een gemist telefoontje van de politie.'

'Ja, maar moet je niet even terugbellen dan?' Guus. Haar Guus. Direct, recht door zee, soms pijnlijk scherp. Maar nuchter. Iemand die haar op de grond houdt.

'Zal wel verkeerd zijn. Laat maar zitten hoor.'

'Waarom bel je niet? Ik vind dat je dat altijd moet doen.' Hij heeft de autosleutel in zijn hand. Ze staan op het punt de deur uit te gaan en zijn gestalte vult de deuropening van de huiskamer naar de gang.

Pascalie zucht. Hij heeft gelijk. Natuurlijk. Zoals altijd. Maar een telefoontje van de politie betekent altijd gedoe over het verleden en teruggezogen worden naar een tijd die ze zo goed als mogelijk afgesloten heeft. Maar dan denkt ze aan Puck, haar veertienjarige dochter, die op zeilkamp is. Vandaag is het de laatste dag. Ze moeten haar over een uur oppikken. Er zou toch niets met haar... Twee jaar geleden was er een noodlottig ongeval met een jeugdlid tijdens een zeilweekend. Zenuwachtig zoekt ze het algemene nummer van de politie en belt terwijl ze de straat uit rijden.

'Hallo. Met Pascalie van Zandvoort. Ik ben gebeld.'

Ja, dat klopt. Bedankt voor het terugbellen. Ik belde u over de honden van uw ex, Ray van Doorn.'

'Wat?' Ze lacht schamper. 'Zijn honden? Ik heb hem al tien jaar niet meer gesproken.'

'Oh, ja, dan houdt het op. Het zit namelijk zo, hij ligt al een paar dagen in het ziekenhuis en volgens zijn huisgenoot zitten daar nu twee honden in huis die verzorgd moeten worden. Ze moeten daar weg, zeker nu met deze hitte.'

Pascalle registreert: ziekenhuis, huisgenoot, paar dagen.

'Het klopt toch dat u samen een kind heeft?'

'Ja, dat klopt wel, maar kent u het dossier? Mijn ex heeft een persoonlijkheidsstoornis en het was allemaal nogal vervelend. Er kan geen sprake van zijn dat ik voor zijn dieren ga zorgen.'

'Nee mevrouw, daarvan is mij niets bekend, maar ik begrijp het. Wij vinden het ook raar dat die huisgenoot het niet wil of kan, maar goed. We proberen dit probleem op te lossen. Als u de heer Van Doorn al tien jaar niet gesproken heeft, dan houdt het op.'

Kalm voegt Guus in richting 's Hertogenbosch, het is hoogzomer, er is geen kip op de weg. 'Wat was dat?'

'Of ik voor de honden van Ray wil zorgen. Hij schijnt al een paar dagen in het ziekenhuis te liggen. Ik heb gezegd dat ik dat niet doe. Iemand schijnt mijn naam genoemd te hebben.'

'Oh? Al een paar dagen? Dan is er wel wat aan de hand. Normaal gesproken sturen ze patiënten het liefst zo snel mogelijk naar huis.'

'Ze zagen dat Ray en ik een kind hebben. Ach, ze moeten wat natuurlijk, maar vreemd is het wel. Ik wist dat het over hem ging. Dat moest wel.'

'Waar woont hij?'

'Dat heb ik niet gevraagd. Dat mogen ze toch niet zeggen. Ook niet wat hij heeft. Ik vraag me af of het ernstig is.'

'Pascalle, misschien is het beter dat allemaal niet te weten.'

'Zijn sociale kring is wel heel klein als ze zelfs mij benaderen. Dat is toch wel schrijnend.'

'Dat weet je toch, Pascalle.'

'Het moet iets acuuts zijn. Anders had hij wel wat geregeld voor zijn beesten. Zo is hij wel.' Haar innerlijk vermaant haar de emotionele beerputten gedempt te houden. Het is niet belangrijk wat hij mankeert en ook niet haar probleem dat hij geen oppas heeft voor zijn honden.

'Hij zal wel weer een ongeluk hebben gehad, of misschien heeft hij klappen gehad vanwege problemen met verkeerde mensen.' Guus kijkt even opzij en peilt haar blik.

Zwijgend luisteren ze naar het verslag van de tijdrit van de Tour de France. Er gaat altijd iets rustgevends uit van Guus. Robuust, loyaal en betrouwbaar. Een baken. Ook nu ze weer als een drenkeling dobbert in een zee vol bovendrijvende herinneringen.

Pascalle heeft Ray al meer dan tien jaar niet gezien, maar hij maakt nog steeds deel uit van haar leven. Als een schimmige figuur, die steeds terugkeert in haar dromen, neemt hij verschillende gedaanten aan; slachtoffer, misbruiker, agressor, minnaar, kind, vader, de lijst is eindeloos lang. Ze heeft nog steeds ogenblikken die ze 'momenten van zwakheid' noemt. Momenten waarin ze met hem zou willen praten om die periode samen af te sluiten. Maar ze weet dat het te gevaarlijk is. In zijn beleving horen ze bij elkaar, er valt niets af te sluiten. Voor je het weet begint alle ellende weer opnieuw.

1

1996-1998

You're the book that I have opened
And now I've got to know much more

(Massive Attack, Unfinished Sympathy)

DE SCHAAL VAN RICHTER

Pascalie studeerde in Tilburg toen ze Ray voor het eerst zag. In een strakke snow-washed spijkerbroek stond hij gebogen over een pooltafel. Uit zijn openhangende witte overhemd bungelde een dikke gouden schakelketting. Hij keek geconcentreerd door een grote goudkleurige bril naar de ballen. Hij had bruin krullend haar dat losjes naar een kant was gegooid en bijna tot aan zijn billen reikte. Hij zag eruit als een glamrocker met een biljartkeu en speelde de ballen vakkundig weg. Hij was als een aardschok. Zijn lach, zijn foute kleding en zijn bravoure. Er hing een groepje om hem heen. Ze applaudisseerden en joelden toen hij nonchalant met een sigaret in zijn mondhoek de volgende bal potte.

‘Wat is dit voor tent?’ Pascalie stootte Joost aan. ‘Wat. Doen. We. Hier?’

‘Oh, we zeggen even hallo tegen Ray.’

De eight-ball verdween in de pocket. Ray maakte zich los van de groep. Hij liep naar de bar en wisselde wat briefgeld om in muntjes. Toen hij Joost zag kwam hij met uitgestoken hand op hen afgelopen. Met zijn andere hand stopte hij het kleingeld in zijn achterzak.

‘Hé, Joost, lang niet gezien!’ Hij stapte achteruit en nam haar uitgebreid op. ‘Is deze ijskoningin de reden? Ze ziet wel wat wit. Moet ze poepen?’ Tot grote ergernis van Pascalie begon Joost te lachen. Joviaal pakte hij de uitgestoken hand aan en trok Ray naar zich toe voor een omhelzing. ‘Hé man, alles goed?’ Over de schouder van

Joost keek Ray haar aan. Ze vond hem niet bijzonder knap. Zijn gezicht was bleek en zijn bovenlip wees puntig naar een forse neus, maar de intense gloed in zijn ogen benam haar de adem. Hij bleef kijken. Ze keek terug en voelde haar wangen rood worden.

Ray fluisterde iets in het oor van Joost, die grinnikte en zei: 'Nee man, vriendinnen delen doe ik niet, forget it.'

Ray grijnsde en maakte een gebaar om hem te volgen naar de gokkast. 'Ik hoef jouw vriendinnen ook niet, ik wil alleen deze koele blondine weleens ontdooien.'

Ray gaf haar met fonkelende ogen een vette knipoog en bekeek haar nog een keer uitgebreid. Hij installeerde zich voor de fruitautomaat en gooide er in een hoog tempo muntjes in. 'Er heeft net een paar uur lang een of andere mafkees bakken geld in deze kast gegooid. Ik durf te wedden dat hij subiet gaat uitkeren'. Hij gaf een briefje van vijftiengint aan Joost. 'Haal even een spatje Johnny Walker voor me, wil je? Als iemand anders hier gaat zitten, dan mis ik de jackpot. Neem voor jullie ook maar wat mee.'

Met stijgende verbazing zag Pascalle hoe Joost het geld aanpakte, naar de bar liep en terugkwam met drie drankjes. Ze wilde hier weg. Ze zouden uitgaan vanavond en nu stond ze in een aftands café te kijken, naar hoe de meest ordinaire, lompe gast die ze ooit ontmoet had, bergen muntjes in de gleuf van een fruitautomaat stopte. Niet haar idee van een leuke avond.

'Ik had laatst die meid meegenomen naar huis... Hoe heet ze ook alweer? Die snol van Dave.' Ray hield zijn handen op de knoppen en zijn blik op het scherm terwijl hij sprak.

'Isabelle, bedoel je?'

'Ja, geloof dat ze Isabelle heet. Die moeder is ook een lekker wijf trouwens, die lust er ook wel pap van. Dat was wel lachen laatst, om

ongezien daar weg te komen, haha. Maar anyway, die Isabel-del, of weet ik veel hoe ze heet, die nam een paar trekjes van mijn joint en ze gleeed gewoon van de bank af. Misschien iets voor die van jou?’

‘Ik blow niet en ik ben niet ‘die van jou’. Ik heet Pascalle.’ Ze werd hem aardig beu. Dat Joost het allemaal erg grappig leek te vinden was misschien nog wel het ergste.

‘Ja, dat krijg je als je jezelf niet normaal voorstelt. Ik...’ Een luid gerinkel onderbrak hem en hij bukte triomfantelijk om de lading muntjes op te vangen die uit de automaat stroomde. Hij ging door zijn hurken en raapte het muntgeld op van de grond. Pascalle maakte van de gelegenheid gebruik om naar buiten te lopen. Deze jongen was fout en gevaarlijk. Ze wilde hem nooit meer zien.

Een paar dagen later stond er een Turkse man in een te groot pak bij haar voor de deur: ‘Bent u mevrouw Pascalle?’ Hij hield een briefje in zijn hand: ‘Ik moet u hier ophalen en naar de stad brengen, naar de Griek.’ Half op de stoep stond een oude BMW geparkeerd met een draaiende motor en een gebedssnoertje bungelend aan de spiegel. Een snorder. ‘Mag ik eens kijken wat er op uw briefje staat? Ik heet wel Pascalle, maar ik heb geen taxi besteld hoor.’ De man liet haar het briefje lezen. Er stond niets anders op dan haar voornaam en adres. ‘Ik moet zeggen dat het een verrassing is. Volgens mij bent u wel de goede persoon, klein en blond.’ Pascalle begon te lachen. Het was niets voor Joost om haar door een snorder op te laten halen om uit eten te gaan. Verwonderd stapte ze in. Joost ging nooit met haar uit eten, hoogstens trakteerde hij op een Big Mac menu. Ze hield niet van Grieks eten, maar dit was een hele vooruitgang ten opzichte van McDonalds. Tijdens de korte rit mijmerde ze over welke speciale gelegenheid de aanleiding was voor deze romantische wending in hun relatie, maar ze kon niets bedenken.

Na tien minuten parkeerde de chauffeur zijn auto op de stoep voor het restaurant. Hij knikte en zei eenvoudig: 'Hij zit al op u te wachten.'

Pascalie voelde het bloed naar haar wangen stromen. Voor de ingang zat Ray op een muurtje een sigaret te roken. Zijn haar was in een losse staart gebonden. Hij droeg een zwart leren motorjack, met daaronder het openhangende witte overhemd en een stretch spijkerbroek waarvan de smalle pijpen ophielden bij een paar afgetrapte grauwwitte basketbalschoenen.

Toen hij haar zag gooide hij zijn sigaret weg, sprong op en deed het portier van de auto open.

'Hallo schoonheid. Kom je?' Hij stak zijn hand naar haar uit, trok haar omhoog, greep in zijn achterzak en haalde er wat briefgeld uit om de taxichauffeur te betalen. Onwennig stond ze naast hem. Dit was de tweede keer dat ze hem zag. Ze wist niet of ze wilde blijven of weglopen. Terwijl de taxi wegreed, bekeek hij haar goedkeurend. Instinctief kruiste ze haar armen voor haar borst. Ze was niet gewend om zo openlijk bekeken te worden. 'Ga je mee naar binnen? Dit leek me een prima plek om elkaar beter te leren kennen.'

Hij knipoogde en nam haar bij de arm. Zijn brutaliteit prikkelde haar en maakte haar enorm nieuwsgierig naar hem. Ze liet zich mee naar een tafeltje voeren, waar hij galant een stoel naar achteren trok en haar plaats liet nemen. Zelfverzekerd, charmant, verleidelijk. Hij informeerde naar haar studie, haar familie en vrienden. Hij was prettig gezelschap, belangstellend, maakte het haar naar de zin en strooide met complimentjes.

Na iets te veel van de zoete Griekse wijn maakte ze gevatte opmerkingen, beantwoordde zijn flirten en dreef mee op de golf van zelfverzekerdheid die hij haar gaf.

Toen het dessert kwam vroeg hij haar rechtuit: 'En... wanneer

gaan we het doen?’

Pascalie lachte, keek uitdagend in zijn glinsterende goudbruine ogen en hoorde zichzelf zeggen: ‘Ik zeg niet “nooit”, want het leven kan soms gek lopen.’

Hij raakte met zijn hand haar arm aan en streelde vluchtig de binnenkant van haar pols: ‘Ik hoor wel wanneer je zo ver bent.’

TERUG VAN WEGGEWEEST

Ray was in en uit haar leven. Dan verdween hij een poos om in een buitenlandse discotheek te werken, daarna dook hij plotseling weer op en wilde met haar afspreken.

Hij ging naar Curaçao en kwam naar eigen zeggen pas over twee jaar weer terug, of misschien wel nooit meer. Ze nam een kat van hem over. Een getroebleerd beestje met een witte vacht en angstige turquoise ogen. Vlak voor zijn vertrek stond hij voor de deur met een enorme bos bloemen in zijn armen.

‘Hoi schoonheid? Heb jij hier een vaas voor?’

Zonder het antwoord af te wachten liep hij de gang door, legde de bloemen op de keukentafel en liep terug naar buiten.

‘Hé, wacht even? Waarom...lust je wat te drinken?’ Vlug liep ze achter hem aan.

‘Ja, zo. Ik heb nog meer.’

Vanuit de deuropening zag Pascalle hoe Ray de laadbak van zijn auto opende, deze pilde uit van de bloemen. Hij nam er een flinke bos rozen uit. ‘Ga maar wat vazen zoeken, er komt nog veel meer.’

Pascalle begon te lachen. ‘Wat is dit?’

‘Nou, bloemen. Of wil je ze niet?’

‘Ja, natuurlijk wel, maar hoe kom je eraan?’

‘Dat boeit toch niet, schoonheid.’ Hij glimlachte breed terwijl hij haar passeerde. Pascalle zocht naarstig naar iets om de bloemen in te doen, ze had maar twee vazen en Ray bleef maar op en neer lopen naar zijn auto.

Jampotjes, lege flessen, een kan, een maatbeker. Alles wat water kon vasthouden werd gevuld met bloemen en in huis neergezet. Pascale voelde zich gevlaid, dit was toch wel bijzonder.

Hij bleef om een kop koffie te drinken.

‘Hoe kom je hieraan, Ray?’

‘Voor jou een vraag, voor mij een weet.’ Hij gaf haar een knipoog.

‘Mag ik het niet weten, of zo?’

‘Maakt het minder leuk hè, schatje. Maar vooruit, omdat je zo nieuwsgierig bent. Ik heb daarnet vlak voor sluitingstijd een bloemist leeggekocht. Ik ga je missen schoonheid. Maar ik ga er zo weer vandoor, ik moet nog veel afhandelen voor mijn vertrek.’

Later vond ze onder een van de vazen een stapeltje geld met een briefje erop: ‘Voor kattenvoer’.

Pascale had een zwak voor hem ontwikkeld. Ray was zoals niemand anders. Ordinair en brutaal. Iemand waar ze normaal gesproken met een grote boog omheen zou lopen. Maar hij was ook warm, galant en lief en in zijn buurt voelde ze zich speciaal.

Na een klein jaar kwam Ray terug uit Curaçao. Pascale woonde inmiddels samen met Joost in haar geboortedorp. Het was een eind buiten de stad, maar het maakte Ray niets uit waar ze was of met wie, naar Pascale toe was hij duidelijk: hij wilde haar. Met hulp van zijn vader en zijn oom opende hij een café. Een droom kwam uit.

Pascale zag hem niet vaak, ze had het druk met haar verpleegkunde-opleiding en Ray met zijn café. Plotseling hoorde ze op een feestje iets over een auto-ongeluk in Frankrijk. Ray zou gereden hebben en er zou alcohol in het spel zijn. De geruchten bleken allemaal waar te zijn. De situatie was heel ernstig, er was een dodelijk slachtoffer en een ander slachtoffer invalide voor het leven. Ray moest voorkomen. Hij werd na de uitspraak vrijgelaten, maar al met